

M A R I E L U

STEĂUA
DE LA
MIEZUL NOPTII

Traducere din limba engleză
IULIA DROMERESCHI

CORINT
BOOKS
—2019—

Moritas a fost întemnițată în lumea de dincolo de către ceilalți zei.

Dar Amare, zeul iubirii, s-a milostivit de tânăra divinitate cu sufletul negru ca smoala. Așa că i-a adus daruri din lumea celor vii: raze de soare strânse-n coșuri, ploaie proaspătă-n clondire de sticlă. Amare se îndrăgostise, așa cum i se întâmpla adesea, de Moritas, iar în urma vizitelor lui s-au născut Formidite și Caldora.

Mordove Senia, O explorare a miturilor antice și moderne

Adelina Amouteru

In ultima lună, am tot avut același coșmar, noapte de noapte, fără greș. Se face că dorm în iatacul regal din palatul meu aflat în Estenzia, când mă trezește un scârțâit. Mă ridic în capul oaselor și privesc în jur. Ploaia biciuiește geamurile. Violetta doarme lângă mine, căci, speriată de tunete, s-a strecurat în iatacul meu, iar acum s-a ghemuit sub pături, lipită de mine. Aud din nou scârțâitul. Ușa camerei se deschide încet. Dincolo de ea se află ceva oribil, o beznă care pare făcută din gheare și din colți, ceva ce nu pot desluși însă niciodată cu adevărat. Ceva care știu însă că există, fără puțință de tăgadă. Mă-tăsurile pe care le port devin insuportabil de reci, de parcă aş fi cufundată până la gât în mare, iarna, și nu mă pot stăpâni, așa că tremur din toți rărunchii. O scutur pe Violetta, s-o trezesc, dar ea nu se urnește.

Atunci, sar din pat și mă grăbesc spre ușă, dar nu pot s-o închid. Orice s-ar afla de partea cealaltă este prea puternic. Mă întorc spre sora mea.

— Ajută-mă! îi strig, deja cuprinsă de disperare.

Dar ea nici nu se clintește măcar și îmi dau seama că nu doarme. Că e moartă!

Tresar și mă trezesc în același pat, din același iatac, cu Violetta dormind lângă mine.

A fost doar un coșmar, îmi spun.

Zac o vreme, tremurând ca varga. Apoi, aud scârțâitul și văd ușa deschizându-se din nou. Sar iarăși din pat și mă grăbesc să o închid. O strig din nou pe Violetta. Dar, încă o dată, îmi dau seama că sora mea a murit. Așa că adorm, apoi sar în capul oaselor și văd, din nou, cum se crapă ușa!

Mă voi trezi așa de mai bine de o sută de ori, rătăcită în nebunia aceluși coșmar, până când primele raze de soare se vor strecura pe fereastră și vor pârjoli scena înspăimântătoare. Dar chiar și ore bune după aceea, nu voi putea fi sigură că nu mă aflu încă în visul meu.

Și mă tem nespus de mult că, într-o noapte, nu mă voi mai trezi. Voi fi damnată să alerg spre ușa aceea, iar și iar, încercând să fug de un coșmar în care voi rătăci însă pe veci.

Cu un an în urmă, sora mea, Violetta, ar fi călărit alături de mine. Astăzi, sunt însoțită doar de Sergio și de inchizitorii mei. Care alcătuiesc aceeași armată de soldați nemilostivi înveșmântați în alb, pe care toată Kenettra o cunoaște atât de bine, doar că, firește, acum mă slujesc *pe mine*.

Când mă uit la ei, văd un fluviu de mantii albe, imaculate, care contrastează puternic cu cerul mohorât. Mă întorc în șa și privesc din nou casele în flăcări pe lângă care trecem.

Arăt cu totul altfel decât arătam când am luat tronul. Părul meu este din nou lung, argintiu ca o placă de metal, și nu mai

port nici mască, nici vreo iluzie ca să-mi ascund chipul cicatrizat. Părul meu este împletit la spate și strâns într-un coc împodobit cu nestemate. Mantia mea neagră și lungă se unduiește în spatelile mele și acoperă spatelile calului.

Fața îmi este expusă privirilor.

Vreau ca oamenii din Dumor să-și poată vedea noua regină.

În sfârșit, în timp ce străbăteam piața abandonată din fața unui templu, îl găsesc pe cel pe care-l căutam, pe Magiano, care ne părăsise, pe mine și restul trupelor mele kenettrane, chiar după ce intraserăm în orașul Tarannen, fără îndoială, pentru a pleca în căutarea comorilor ascunse în casele abandonate de fugari. E un obicei pe care l-a căpătat imediat după ce am devenit regină, de când mi-am abătut pentru prima dată atenția asupra statelor și popoarelor din jurul Kenettrei.

Când ne apropiem, își îndeamnă calul prin piațeta goală și încetinește, mergând domol la trap, când ajunge lângă mine.

Sergio îi aruncă, agasat, o privire, dar nu-i spune nimic. Magiano îi face cu ochiul.

Haosul de cozi lungi și l-a legat în creștet, astăzi, iar veșmintele obișnuite și le-a înlocuit c-o-nvălmășeală de haine mai sălbatică decât orice menajerie, completând totul cu o mantie grea și o platoșă de aur decorată și presărată cu nenumărate nestemate.

Cineva lipsit de experiență ar putea presupune, la o primă privire, că *el* este conducătorul oștirii.

Pupilele îi sunt alungite, iar, sub soarele amiezii, pe chip i se citesc doar toropeala și lenea. Pe spate îi atârnă mai multe instrumente muzicale, ale căror curele îi brăzdează pieptul, iar în coburi îi zornăie pungi grele, pline cu galbeni.

— Arătați cu toții magnific în dimineața asta! le strigă, vesel, inchizitorilor mei.

Soldații se mulțumesc să își plece frunțile. Cu toții știu că orice dovadă de lipsă de respect arătată lui Magiano le-ar aduce, iute, moartea de mâna mea.

Ridic o sprânceană, să-i arăt că-s mirată.

— Ai pornit la vânatoare de comori? îl întreb.

Încuviințează, voios.

— Mi-a luat o dimineață-ntreagă să scotocesc un singur cartier al orașului, îmi răspunde, nonșalant.

Dus pe gânduri, își lasă degetele să îi plutească parcă deasupra corzilor unei lăute care îi atârnă la piept. Chiar și gestul acesta atât de mic pare să facă să răsune un acord perfect.

— Ar trebui să rămânem aici câteva săptămâni, să pot aduna toate obiectele de valoare lăsate în urmă, continuă. Uită-te numai! Nu-i așa că n-ai mai văzut niciodată în Merroutas ceva atât de fin lucrat?

Își îndeamnă calul mai aproape de mine. Acum văd, învelite într-o cârpă prinsă la oblâncul șei lui, buchete de plante: trifoi galben, margarete albastre și o tulpină sfrijită de rădăcină-neagră. Recunosc imediat buruienile de leac și îmi înăbuș un zâmbet. Fără să spun o vorbă, îmi dezleg plosca din cobur și i-o întind lui Magiano, încercând să nu fiu văzută de ceilalți. Doar Sergio bagă de seamă, însă el își ferește privirea și trage o dușcă din propria ploscă. Fostul mercenar se plânge de sete de săptămâni întregi.

— Ai dormit prost noaptea trecută, murmură Magiano, în timp ce zdrobește plantele și mi le amestecă în apă.

De dimineață, am avut grijă să țin o iluzie peste cercănele adânci de sub ochii mei. Dar Magiano își dă întotdeauna seama când am coșmaruri.

— Voi dormi mai bine la noapte, după ce-o să beau asta, spun și arăt spre licoarea pe care mi-o pregătește.

— Am găsit rădăcină-neagră, mă informează, întinzându-mi plosca. Crește ca o buruiiană aici, în Dumor. Ar trebui să mai iei o dușcă și diseară, dacă vrei să... să le ții la distanță.

Vocile din mintea mea! Despre ele vorbește. Acum, le aud mereu. Șușoteala lor este ca un nor din zgomote în urechile mele, întotdeauna prezent, fără să tacă vreodată. Șușotesc când mă trezesc dimineața și când mă duc la culcare. Uneori, vorbesc fără noimă. Alteori, îmi spun povești violente. În clipa asta, își bat joc de mine.

Cât de amabil e! mă șicanează, când Magiano își îndepărtează puțin calul și ciupește iar corzile lăutei. *Știi că nouă nu ne place foarte mult de el, nu-i așa? Mereu încearcă să ne țină departe de tine. Dar tu nu vrei ca noi să plecăm, Adelina, nu? Suntem parte din tine, rodul minții tale. Și de ce-ar iubi-o pe una ca tine un băiat atât de amabil, ă? Nu vezi? Încearcă să te schimbe! Exact ca sora ta, Violetta. Îți mai aduci măcar aminte de ea?*

Scrâșnesc și iau o înghițitură din băutura întăritoare. Ierburile sunt amare, însă accept, recunoscătoare, gustul. Astăzi ar trebui să joc rolul reginei invadatoare. Așa că nu pot îngădui ca iluziile să îmi scape de sub control în fața noilor mei supuși. Simt pe dată că ierburile de leac își fac efectul: vocile se aud înfundat de-acum, de parcă le-ar fi tras cineva înapoi, iar restul lumii își recapătă contururile clare.

Magiano atinge o altă coardă, apoi continuă:

— M-am tot gândit, *mi Adelinetta**, spune, în felul lui obișnuit, nepăsător. Cred că am prea multe lăute și fleacuri, ca să nu mai pomenesc de monedele acestea micuțe, cu safire.

Se oprește să se răsucească în șa și să scocească într-un cobur, de unde scoate câteva monede mititele care au incrustate

* „Adelinetta mea” (it. în original) (n. red.).

în centru câte o nestemată albastră: fiecare valorează cât zece talanți de aur kenettrani.

Râd și, în spatele nostru, văd câțiva inchizitori care par surprinși să mă audă hohotind. Numai și numai Magiano e în stare să mă umple de voioșie cu atâta ușurință.

— Ce înseamnă asta? Marele prinț al hoților e, dintr-odată, copleșit fiindcă are *prea multe* bogății?

El ridică din umeri.

— Ce să fac eu cu cincizeci de lăute și zece mii de monede cu safire, mă rog? mă întrebă. Dacă mai adaug fie și numai câțiva galbeni, o să cad de pe cal și mai multe nu, de-ncărcat ce vot fi! Apoi, vocea lui devine aproape o șoaptă: Mă gândeam că le-ai putea dăruii noilor tăi cetățeni toate aceste comori. Nici măcar nu trebuie să le dai prea mult. Câteva monede cu safir de fiecare, câțiva pumni de aur din cuferele tale... Care deja dau pe dinafară, mai ales după ce ai cucerit Merroutasul...

Buna mea dispoziție piere pe dată, iar vocile încep să se vânzolească din nou în mintea mea: *Asta-i bună! Îți cere să te târguiești pentru loialitatea noilor tăi cetățeni! Vasăzică, e de părere că până și dragostea poate fi cumpărată, așa cum știai deja, nu? În fond, și tu i-ai cumpărat iubirea lui Magiano! Banii reprezintă singurul motiv pentru care e aici, cu tine, nu-i așa?*

Mai iau o gură din licoarea din ploscă, iar tonul vocilor scade, din nou.

— Vrei să le arăt bunăvoință și bunătate acestor dumorienii, abia îngăim.

— Da, cred că astfel s-ar reduce numărul atacurilor împotriva ta. Magiano se oprește din cântat și murmură: Îți amintești că în Merroutas un asasin a încercat să te omoare. Apoi, când armatele tale au ajuns în Domacca, am prins de

veste că-ncepuse să se formeze un grup de rebeli – *saccoriști*, parcă așa-și spuneau, nu?

— Ei, n-au fost în stare s-ajungă nici măcar la un kilometru de mine! mă burzuluiesc.

— Da, totuși au fost în stare să-țiucidă vreo câțiva inchi-zitori în miez de noapte, să-ți incendieze corturile și să-ți fure armele! mă contrazice. Iar tu n-ai izbutit nicicum să le dai de urmă. De incidentul din Tamoura de Miazănoapte ai uitat? Pe-trecut imediat după ce, chipurile, cuceriseși și pacificaseși tărâmul acela?

— La ce incident te referi, mai exact? îl întreb, pe un ton glacial. La acela când un intrus m-a așteptat în cortul meu, să mă omoare? Sau la explozia de la bordul navei mele? Ori la descoperirea leșului acelui băiat care purta însemnele febrei sângelui și care fusese lăsat, ostentativ, chiar lângă tabăra noastră?

— Și la acelea, răspunde Magiano, fluturându-și mâna. Dar, în primul rând, mă gândeam la faptul c-ai ignorat scrisorile primite de la ocârmuitorii tamourani, cei care alcătuiesc așa-numita *Triadă de Aur*. Ți-au oferit un armistițiu, *mi Adelinetta!* Fâșia de miazănoapte a regatului lor, în schimbul eliberării prizonierilor și al recuperării terenurilor agricole de lângă singurul râu important al țării. Ți-au făcut o ofertă nespuse de generoasă. Iar tu, în schimb, le-ai trimis înapoi ambasadorul, să le ducă blazonul tău scăldat în sângele soldaților lor căzuți. Se uită țintă la mine: Parcă-parcă îmi amintesc că-ți sugerasem ceva mai subtil.

Clatin din cap. Ne-am mai certat deja în legătură cu povestea asta, când am ajuns în Tamoura, și nu sunt dispusă să iau parte la o nouă discuție în contradictoriu.

— Nu sunt aici să-mi fac prieteni, îi amintesc. Armata noastră le-a cucerit deja tamouranilor pământurile de la miazănoapte, fără să țină cont de ofertele lor. Și voi cuceri și restul Tamourei, așa să știi.

— Da, însă invazia te-a costat pierderea unei treimi din oștirea ta. Ce se va întâmpla când vei încerca să pui stăpânire pe ce-a mai rămas din Tamoura? Sau când beldienii se vor revolta din nou? Iar regina Maeve știi bine că e cu ochii pe tine, sunt convins de asta. Trage adânc aer în piept și continuă: Adelina, acum ești ocârmuitoarea Tărâmurilor Mării. Ai alipit regatului tău kenettran Domacca și Tamoura de Miazănoapte, din Tărâmurile Soarelui. La un moment dat, scopul tău n-ar mai trebui să fie să cucerești noi teritorii, ci să păstrezi ordinea în cele pe care le ai *deja*. Și nu vei izbuti să faci asta dacă le vei ordona inchizitorilor tăi să îi târască afară din casele lor și să îi ardă cu fierul roșu pe toți supușii tăi care nu au însemnele febrei sângelui.

— Crezi că sunt plină de cruzime, remarc.

— Nu. Magiano șovăie îndelung, apoi adaugă: Poate doar puțin.

— Nu îi ard fiindcă sunt *crudă*, îi dau de știre, calmă. Fac asta doar ca să le reamintesc ce ne-au făcut ei *nouă*, celor însemnați de febra sângelui, celor pe care-i numeau *malfetto*. Pari să uiți atât de repede!

— Nu voi uita nicicând! îmi răspunde Magiano.

De data asta, tonul îi e, parcă, mai tăios. Mâna lui plutește într-o parte, unde rana din copilărie continuă să îl chinuie.

— Dar să-i arzi cu fierul roșu pe cei fără însemne nu îi va face deloc să-ți fie mai loiali.

— Însă îi va determina să se teamă de mine.

— Teama dă cele mai bune rezultate doar dacă e amestecată și c-un dram de iubire, spune Magiano. Arată-le că poți fi înfricoșătoare și totuși generoasă. Cordelele de aur pe care și le-a împletit în păr scot un clinchet când adaugă: Îngăduie-le oamenilor să te iubească un pic, *mi Adelinetta!*

Prima mea reacție este să mă las cuprinsă de amărăciune.

Hoțu' ăsta nenorocit mereu aduce vorba de *iubire!*

Trebuie să-mi păstrez cumpătul ca să-mi pot ține armata sub control, iar gândul de a le dărui aur oamenilor care i-au ars cândva pe rug pe cei însemnați de febra sângelui mă dezgustă.

Dar trebuie să recunosc: tot ce spune Magiano are sens.

De cealaltă parte, Sergio al meu, Aduce-Ploaie, călărește fără să scoată vreun cuvânt. E palid și pare să nu-și fi revenit încă după răceala cu care se alesese în urmă cu vreo câteva săptămâni. Dar se străduiește din răspuțeri să nu arate nimă-nui asta, iar eu, una, înțeleg că nu se simte bine doar din tăcerea lui și din felul în care-și strânge mantia în jurul umerilor, chiar dacă vremea este nespus de blândă.

Îi întorc spatele lui Magiano, fără să spun nimic. Se uită în față, însă buzele parcă-parcă au prins să i se arcuiască într-un zâmbet. Își dă seama că mă gândesc la propunerea lui.

Cum de-mi poate citi gândurile atât de limpede? Asta mă enervează și mai tare. Îi sunt recunoscătoare că, măcar, s-a abținut și n-a pomenit-o pe Violetta, că n-a confirmat cu glas tare că, în parte, îmi trimit inchizitorii să îi scoată pe străzi pe toți cei fără însemne fiindcă o caut *pe ea*.

De ce vrei încă să o găsești? prind șoptele din mintea mea să mă tachineze. *De ce? De ce? De ce?*

E o întrebare pe care mi-o adresează iar și iar.

Răspunsul meu este mereu același.

Fiindcă eu și numai eu am dreptul să hotărâsc când are voie să plece! Nu ea!

Dar, indiferent de câte ori le răspund vocilor din mintea mea, ele continuă să întrebe. Fiindcă, de fapt, nu îmi dau crezare.

Am ajuns deja în centrul orașului Tarannen și, cu toate că pare pustiu, Sergio rămâne nespus de atent, cu ochii pironiți asupra clădirilor din jurul pieței mari. În ultima vreme, trupele mi-au fost atacate de câteva ori de răzvrățiții care au ajuns să fie cunoscuți drept *saccoriști* – un termen derivat din cuvântul domaccan care înseamnă *anarhie*. Asta îl face pe Sergio să caute în permanență rebeli pe care-i crede ascunși peste tot.

O arcadă înaltă dă spre piața centrală. În piatra ei a fost sculptată o complicată înlanțuire de luni în diferitele lor faze, în pătrar sau pline, sau noi. Trec pe sub ea împreună cu Sergio și cu Magiano, apoi mă opresc în fața unei adevărate mări de prizonieri dumorienii. Calul meu lovește pământul cu copitele, cuprins de nerăbdare. Îmi îndrept spatele și îmi ridic bărbia, refuzând să îmi arăt istovirea.

Niciunul dintre acești dumorienii nu are însemnele de *mal-fetto*, firește. Cei înlanțuiți nu poartă niciun însemn, fiind de teapa celor care aruncau cu mâncare rancedă în mine și scandau îndemnuri la uciderea „pocitaniilor”. Ridic o mână spre Sergio și Magiano, care-și conduc armăsarii departe de mine și se postează la câte un capăt al pieței, cu fața spre oameni.

Inchizitorii se răspândesc și ei. Prizonierii noștri se dau înapoi când ne văd, rămânând cu ochii pironiți asupra mea, șovăitori. E atât de liniște, încât, dacă mi-aș închide singurul meu ochi, aș putea pretinde că sunt singură-singură în piață. Simt totuși norul de teroare care-i cuprinde, valorile de neîncredere și de

nesiguranță care-mi lovesc parcă oasele. Șoaptele din mintea mea se reped precum șerpii hămesiți asupra unor șoareci spe-riati. Vor să se înfrupte din teama lor!

Îmi îndemn armăsarul în față, câțiva pași. Privirea mea mi se abate de la oameni spre acoperișurile clădirilor aflate de jur-împrejurul pieței. Chiar și acum, îmi dau seama că, din instinct, caut orice urmă a lui Enzo, care-ar putea sta ghemuit acolo, după cum îi e obiceiul. Legătura dintre noi, formată din toate acele fire nevăzute care-l leagă pe prinț de mine, se încordează, de parcă de undeva, de peste mări și țări, Enzo ar ști că Dumorul a fost cucerit de armata mea. Prea bine! Sper că-mi simte triumful!

Atenția mea revine asupra prizonierilor.

— Oameni ai Dumorului, sunt regina Adelina Amouteru! le strig, iar vocea îmi răsună peste piață. Acum, sunt și regina *voastră*. Privirea mea trece de la o persoană la alta: De acum faceți parte cu toții din Kenettra și vă puteți considera supuși kenettrani. Fiți mândri, fiindcă de acum aparțineți unui popor care le va conduce, în curând, pe toate celelalte. Imperiul meu este în expansiune, iar voi veți putea crește odată cu el. De astăzi, vă veți supune legilor Kenettrei. Așadar, aflați că oricine va numi *malfetto* o persoană care poartă însemnele febrei sângelui va fi condamnat la moarte. Orice abuz, hărțuire sau șicanare a unei persoane care poartă însemnele, din orice motiv, nu vor fi pedepsite doar cu executarea făptașului, ci și cu uciderea întregii familii a respectivului. Să știți că toți cei care poartă însemnele au fost însemnați de mâna zeilor. Sunt stăpânii voștri și sunt intangibili. În schimbul loialității voastre, fiecare dintre voi va primi în dar cinci safftoni dumorienii și cincizeci de talanți de aur kenettrani.

Oamenii murmură, ușor surprinși, și, când privesc într-o parte, văd că Magiano îmi aruncă o privire aprobatoare.

Sergio sare de pe cal și avansează, însoțit de o echipă mică, formată din foștii lui mercenari. Trec prin mulțime, alegând câte o persoană, ici și colo, apoi le târăsc în față, unde Sergio îi obligă să îngenuncheze în fața mea. Teama a pus deja stăpânire pe cei aleși și li se citește pe chip. Așa se și cuvine, de bună seamă!

Privesc spre ei. Așa cum mă așteptam, cei aleși de Sergio și de echipa lui sunt bărbați și femei puternici, musculoși. Tremură, cu capetele plecate.

— Aveți șansa de a vă alătura armatei mele, le spun. Dacă acceptați, vă veți pregăti cu căpitanii mei. Veți călări cu mine spre Tărâmurile Soarelui și ale Văzduhului. Veți primi arme, mâncare și îmbrăcăminte, iar toți cei care fac parte din familiile voastre se vor afla sub oblăduirea mea.

Ca să-mi întărească spusele, Magiano coboară de pe armăsar și se apropie de ei. În fața fiecăruia, face un adevărat spectacol când scotocește în sac și lasă să cadă câte o pungă grea de aur kenettran. Oamenii îl privesc lung. Unul dintre ei apucă punga cu atâta disperare, încât monedele se rostogolesc afară, sclipind în lumină.

— Dacă vă veți împotrivi, voi și familiile voastre veți fi aruncați în temniță. Vocea îmi devine mai adâncă, autoritară: Nu voi îngădui să existe răzvrătiți în mijlocul vostru. Jurați-mi credință și mă voi asigura că veți fi răsplătiți cum se cuvine.

Cu coada ochiului, îl văd pe Sergio care pare neliniștit. Privirea i se întoarce spre piață. Înlemnesc. Am început să-mi dau seama când Sergio simte primejdia. Mormăie ceva câtorva dintre oamenii săi, iar aceștia dispar în spatele unei uși.

— Jurați credință? îi întreabă Magiano pe cei îngenunchiați.

Unul după altul, dumorienii răspund fără pic de șovăială. Le fac semn să se ridice și câțiva inchizitori vin să-i escorteze de acolo. Mai mulți bărbați și mai multe femei care par, cu toții, apți pentru a deveni soldați sunt aduși în fața mea. Repetăm același ritual și cu ei. Apoi, din nou, cu un alt grup. Astfel se scurge un ceas.

O femeie dintr-un grup refuză să îmi jure credință. Scuipe spre mine și mă ocărăște folosind un cuvânt în dumoriană, pe care nu-l înțeleg. Mă uit urât la ea, însă nu se dă înapoi, ci mârâie de-a dreptul.

Iată c-am parte și de una capabilă să mă sfideze! îmi spun.

— Vrei să ne fie teamă de tine, mârâie dumoriana, vorbind o kenettrană cu accent. Crezi că poți veni aici să ne distrugi căminele, să îi ucizi pe cei dragi nouă, și apoi te-aștepti să ne târâm la picioarele tale? Crezi că ne vom vinde sufletele pentru câteva monede? Își înalță bărbia, îndrăzneată, și-adaugă: Dar mie nu mi-e teamă de tine!

— Serios? o iscodesc și-nclin capul spre ea, curioasă. Ar trebui să-ți fie!

Ea mă provoacă din nou, zâmbindu-mi cu obrăznicie.

— Nici măcar nu ești capabilă să ne verși *tu* însăși sângele. Face un semn spre Sergio, care deja își scoate sabia și spune: Îl pui întotdeauna pe vreunul dintre slugoii tăi s-o facă-n locu' tău! Ești o *regină lașă*, care se ascunde în spatele armatei sale! Dar nu ne poți strivi pe toți sub călcâiele Trandafirului tău! Nu ai cum să câștigi!

Cândva, aș fi fost, poate, intimidată de asemenea cuvinte. Acum, doar oftez.

Vezi, Magiano? aș vrea să-l întreb. Asta se-ntâmplă când dau dovadă de blândețe.

În timp ce femeia își continuă discursul, descalec. Sergio și Magiano mă privesc în tăcere.

Dumoriană încă vorbește când mă opresc în fața ei.

— Va veni ziua în care te vom doborî! mă amenință. Ține minte vorbele mele! Îți vom bătui coșmarurile!

Încleștez pumnii și înfig o iluzie de durere în trupul ei.

— Eu *sunt* coșmarul însuși, îi declar.

Nu mai izbutește decât să se holbeze la mine. Lasă să-i scape un strigăt înăbușit, apoi se prăbușește și începe să scurme pământul. În spatele ei, întreaga mulțime tresare, în același timp parcă, iar toți își feresc privirile, să nu mai vadă cumplita priveliște.

Teroarea care se scurge din ea mă hrănește, iar vocile din mintea mea explodează în urlete, umplându-mi urechile de încântarea lor.

Perfect! Continuă, continuă! Ce mai aștepti? Lasă durerea să-i oblige inima să bată tot mai repede, până crapă!

Le dau ascultare. Îmi încleștez și mai tare pumnii și îmi amintesc de noaptea în care am luat pentru prima oară viața cuiva cu bună știință, noaptea când am stat deasupra trupului lui Dante. Femeia se zbate, iar ochii ei caută, înnebuniți, în jur monștri care nu se află însă acolo aieva. De pe buze îi zboară picături stacojii. Fac un pas în spate, astfel încât sângele ei să nu îmi păteze cumva tivul rochiei.

Într-un târziu, femeia încremenește, căci și-a pierdut cunoștința.

Mă întorc, calmă, înapoi spre ceilalți prizonieri, care stau acum nemișcați precum statuile. Aș putea să le tai groaza cu cuțitul.

— Mai dorește și altcineva? întreb, iar vocea îmi răsună cu ecou în piață. Nu?

Nimic nu tulbură tăcerea.

Mă aplec. Punga cu monede aruncată de Magiano la picioarele dumorienei zace neatinsă lângă femeie, așa că o ridic cu două degete, în mod delicat. Apoi, mă întorc la armăsarul meu și mă aburc în șa.

— După cum ați văzut cu toții, eu, una, îmi respect cuvântul dat, strig mulțimii din piața centrală. Nu carecumva să profitați de generozitatea mea, pentru ca nici eu să nu profit de slăbiciunile voastre! Arunc punga cu galbeni a femeii către cel mai apropiat inchizitor, căruia îi poruncesc: Pune-o în lanțuri și găsește-i familia!

Soldații mei o târăsc pe femeie din piață și un nou grup este adus în fața mea. De data asta, fiecare își acceptă în tăcere aurul și își pleacă fruntea în fața mea, iar eu încuviințez. Totul continuă fără alte incidente. Dacă am învățat ceva în viața mea, din trecut și din prezent, atunci am învățat cât de mare este puterea fricii. Le poți oferi supușilor tăi toată generozitatea din lume, și ei tot vor cere mai multă și mai multă. Dar cei cărora le este teamă nu ripostează, nu se mai luptă. Eu, una, știu prea bine asta.

Soarele se ridică mai sus și alte două grupuri jură credință armatei mele.

Dintr-odată, un obiect ascuțit scânteiază în lumină. Privirea îmi țâșnește spre el.

Un tăiș, o armă ascuțită ca un ac, aruncată dinspre acope-rișuri! îmi dau seama.

Din instinct, trag de energie și mă înconjur într-o iluzie de invizibilitate.

Dar nu reușesc să reacționez îndeajuns de iute. Un pumnal îmi zboară spre braț, mușcând, adânc, din carne. Trupul meu tresare când sunt lovită, iar vălul de invizibilitate slăbește.

Prizonierii izbucnesc în strigăte. Apoi, se aude scrâșnetul a o sută de săbii care sunt smulse din tecile lor în același timp: inchizitorii mei își scot armele. Magiano este lângă mine înainte să-i pot simți prezența. Se întinde să mă prindă, în timp ce eu mă clatin în șa, însă îl îndepărtez cu un semn.

— Nu! izbutesc să icnesc. Nu pot să-mi permit ca acești dumorienii să mă vadă sângerând. Asta ar fi de ajuns să-i facă să se revolte.

Mă aștept ca alte săgeți și pumnale să se abată asupra mea de pe acoperișuri, însă nu se întâmplă nimic. În colțul îndepărtat al pieței, Sergio și oamenii săi reapar. Tărăsc vreo patru-cinci oameni.

Saccoriști! înțeleg.

Poartă haine de culoarea nisipului, pentru a se camufla pe lângă ziduri.

Furia îmi crește din nou, iar durerea din brațul care îmi sângează îmi alimentează energia. Nu aștept ca Sergio să mi-i aducă. Mă reped asupra lor. Îmi ridic brațele spre cer și încep să țes năluci, folosindu-mă de teama mulțimii și de forța din mine. Cerul capătă o nuanță stranie, de un albastru profund, apoi de roșu. Oamenii se înghesuie unii într-alții, urlând îngroziți. Apoi, mă întorc spre răzvrătiți și trimit o iluzie de sufocare în jurul lor. Se apleacă în față cu toții, așa cum sunt, în strânsoarea aghiotașilor lui Sergio, apoi își arcuiesc spinările când simt că aerul le este smuls direct din plămâni. Scrâșnesc și întăresc iluzia.

Aerul nu este aer, ci apă! Vă înecați în mijlocul acestei piețe și nu aveți cum să mai ieșiți la suprafață, fiindcă aceasta nu există!

Sergio le dă drumul. Saccoriștii cad în genunchi, chinându-se să respire, și se zvârcolesc pe pământ. Măresc și întăresc

iluzia, căutându-i pe ceilalți prizonieri din piață. Apoi, îmi dezlănțui întreaga putere.

O plasă de durere îi cuprinde pe toți prizonierii încă aflați pe pământ. Strigă cu toții ca unul singur, sfâșiindu-și pielea de parcă i-ar arde vătraie încinse, smulgându-și părul de parcă li s-ar târni furnici printre șuvițe și le-ar pișca fără milă scalpurile. Îi privesc cum se chinuie și îmi las propria durere să îi pătrundă, până când hotărâsc să fac iluzia să se risipească.

Toți dumorienii din mulțime sunt zguduți de suspine. Nu îndrăznesc să îmi ating brațul rănit, ci mă concentrez să privesc lumea cu severitate.

— Iată! le spun. Ați văzut de-acum cu ochii voștri ce pot face! Aflați că nu voi accepta altceva decât credință neștirămutată din partea voastră. Inima îmi bubuie în piept când adaug: Dacă mă veți trăda pe mine sau pe oricare dintre cei apropiați mie, vă asigur că vă voi chinui atât de rău, încât o să mă implorați să văucid.

Le fac semn trupelor mele să se apropie și să-i înconjoare pe rebelii care urlă încă de durere. Numai atunci când mantile albe ale inchișitorilor se învârtesc de jur-împrejurul meu, îmi întorc armăsarul și părăsesc piața. Trandafirii mei mă urmăresc. Când am ajuns îndeajuns de departe, încât să nu mai pot fi zărită de dumorienii din piață, îmi îngădui să nu mai stau țăntoșă. Umerii mi se lasă în jos. Descaltec.

Magiano mă prinde, iar eu mă sprijin de pieptul lui.

— Înapoi la corturi! murmură el și mă înconjoară cu brațul.

Pe chip i se citesc încordarea, dar și deplina înțelegere a situației mele, căreia nu-i dă însă glas. Nu spune decât:

— Trebuie să-ți coasem rana!

Îl las să mă susțină, căci sunt secătuită de putere din cauza pierderii de sânge și vârtejului de iluzii pe care le-am creat.

Încă o tentativă de asasinare!

Va veni și-o zi în care nu voi mai fi la fel de norocoasă. Data viitoare când vom pătrunde într-un oraș proaspăt cucerit, s-ar putea să se arunce asupra mea înainte ca oricare dintre Trandafirii mei să apuce să reacționeze. Iar eu nu sunt asemenea lui Teren: iluziile mele nu mă pot proteja de loviturile pumnalelor...

Trebuie să îi descopăr pe rebeli înainte să devină o amenințare reală. Trebuie să fac din execuțiile lor spectacole mai dure, pilde mai convingătoare.

Trebui să fiu și mai nemilostivă, și mai neîndurătoare.

Aceasta este viața mea, de-acum.